

ובין כל אות לאות ישאיר רווח כמלוא הוט השערה.

וכן אל ימעט אדם הכותב ספר תורה את הכתב.

ששרטוטן קרוב, וכדי שישאר לו ריוח כמלוא שיטה בין שיטה לשיטה הוא יאלץ להקטין את האותיות, ונמצא שאותן אותיות שבאותן שתי שורות תהיינה יותר קטנות מהאותיות שבשאר השורות.

ולא מפני ריוח שהן פרשה לפרשה, כדין רווח שבין פרשה פתוחה או פרשה סתומה [כמו שיתבאר להלן].

ואם נזדמנה לו לכותב ספר תורה לכתוב תיבה בת חמש אותיות בסוף השורה, ולא היה די מקום בשורה לכתוב את התיבה כולה אלא צריך להמשיכה מחוץ לשורה, מעבר לשירטוט של הדף, הרי לא יכתוב שתים אותיות בתוך הדף ושלוש אותיות חוץ לדף [דהיינו ברווח שבין הדפים], אלא יכתוב שלש אותיות בתוך הדף, ושתיים הוא יכול לכתוב חוץ לדף! [והיינו, שלא יצא חוץ לדף יותר משתי אותיות. לפי הרא"ש בהלכות ספר תורה]⁽⁵⁶⁾.

במה דברים אמורים, שיכול לכתוב מחוץ לדף כאשר חלק מן המילה הוא כותב בתוך

והיינו, שיתכנן הכותב מראש את צורת הכתיבה כדי שלא יגיע למצב שבו הוא יצטרך להקטין את גודלן הרגיל של האותיות בשאר הספר ויפגום בכך את הדר הכתיבה, שאם תהיינה מקצת האותיות גדולות ומקצתן קטנות לא יהיה הכתב נאה. [נמוקי יוסף]⁽⁵⁵⁾.

ויתכנן היטב את כתיבתו כדי שלא יצטרך להקטין את האותיות לא מפני ריוח של מטה, בצד התחתון של הגליון, כדי שיהיה בו את שיעור הרווח הראוי.

ולא מפני ריוח של מעלה, כדי שיהיה שיעור שלש אצבעות גליון ריק.

ולא מפני ריוח שבין שיטה לשיטה. והיינו שיתכנן שלא יקרה שיזדמנו שתי שורות

בכתיבתו שלא יצטרך לצמצם האותיות, ואם אירע שאין הגליון העליון כשיעורו [והיינו שהשרטוט קרוב לשולי היריעה העליונים] יעשה שרטוט סמוך לשוליים ולא ימעט גודל האותיות.

56. דעת הרא"ש שההיתר לתלות חלק ממילה בין הדפין תלוי במספר האותיות התלויות, אם תולה שתים מותר אפילו במילה בת שלש אותיות שרובה בחוץ, ואם יותר משתי אותיות אסור אפילו במילה בת שבע אותיות שרובה בפנים.

והרמב"ם [פ"ז ה"ו מספר תורה] כתב שאם

והגרע"א בגליון שו"ע סימן רעד הביא מספר עזרת נשים שפוסל].

55. הפרישה והט"ז [סימן רע"ג סק"ב] פירשו שמה שכתב הנמוק"י שיתכנן מראש שיצא הכתב יפה, זה רק כלפי הדין של בין פרשה לפרשה. אבל לגבי דין מעוט האותיות משום רווח של מעלה ומטה ובין השיטין כוונת הברייתא שיעשה האותיות כגודלם הרגיל אף על פי שעי"ז לא יהיה שעור הגליון כדינו.

אכן הערוך השולחן והמקדש מעט כתבו שדברי הנמוק"י נאמרו גם כלפי רווח שבין השיטין, שגם בזה כוונת הברייתא שישתדל

הדף, אבל אם נזדמנה לו בסוף השורה תיבה שלימה בת שתי אותיות הרי לא יזרקנה לתיבה השלימה בין הדפין, אלא, חוזר וכותב את התיבה בתחילת השיטה הבאה (57).

יהודה. [והמדובר הוא כשגילה את הטעות לאחר שכבר נכתבו שאר המילים שלאחר מכן, ולכן הוא תולה את המילה הבאה אחר השם, משום שאינו יכול לכותבה בהמשך השורה] (58).

הטועה בשם, שבמקום לכתוב את שם ה' הוא כתב את המילה הבאה אחריה, שהיא מילת חולין, הרי הוא גורר בסכין את מה שכתב במקום שם ה' [והגרידה בסכין תעשה לאחר שיתייבש הדיו, ולא ימחוק את הדיו בעודו לח כי אז אין המחיקה מתקבלת בצורה נאה]. ולאחר שגרר את אותה המילה שנכתבה במקום שם ה' הרי הוא "תולה" את מה שגרר, והיינו, שכותב אותה בין שני השיטין, וכתובה שכזאת נקראת "תליה", וכותב את השם על מקום הגרר, דברי רבי

רבי יוסי אומר: אינו צריך לגרור, אלא אף תולין את השם בין השיטין!

רבי יצחק אומר: אינו צריך לחכות עד שיתייבש הדיו ויוכל לגרורו, אלא אף מוחק את הדיו בעודו לח, וכותב במקום המחק את השם.

רבי שמעון שזורי אומר: כל השם כולו תולין, אבל מקצתו אין תולין; שאין כותבים מקצת מן השם בשורה ומקצת מן השם בין

רוב המילה או אפילו חציה בפנים מותר אפילו יותר משלש אותיות בחוץ, כגון במילה בת עשר אותיות מותר שחמש יהיו בתוך השורה וחמש בין הדפין. ונחלקו האחרונים אם הרמב"ם חולק גם על דינו השני של הרא"ש במילה בת שלש אותיות ששתים מהן בחוץ, דעת הגר"א [או"ח סימן ל"ב סל"ג] שהרמב"ם חולק גם בזה על הרא"ש ופוסל הואיל ורוב האותיות מחוץ לדף. אבל המג"א [סקמ"ו] כתב שבזה לא נחלק הרמב"ם ומודה שכשר. והטעם להכשיר משום שאות אחת אין לה שום משמעות וממילא כל הרואה יודע בהכרח ששתי האותיות הסמוכות הן המשך של אותה אות שבפנים, כ"כ הבנ"י סימן רעג. [ולפי זה לרמב"ם כשר בשני האופנים בין בחציה בפנים, בין בפחות משלש אותיות בחוץ אפילו אם רוב בחוץ].

בדיעבד. והתשב"ץ [ח"א סימן קע"ד מובא בב"י יו"ד סימן רעו] פוסל. בעיקר הדין שלא יכתוב תיבה שלימה או שלש אותיות חוץ לדף, עיין ברא"ש שביאר הטעם משום שגנאי הוא. ובתשב"ץ הנ"ל מבואר טעם אחר שדין ספר תורה הוא שיכתב בתוך הדף וכל שנכתב מחוץ לדף אין זה מקום כתיבת ספר תורה ולכן סובר שאפילו בדיעבד פסול. [ומה שיכול לכתוב שתי אותיות הוא משום שבזה האותיות שבחוץ נגרות אחר אלו שבפנים וכאילו הכל כתוב בפנים]. ובלבוש כתב הטעם שלא יכתוב שלש אותיות בחוץ משום שנחשב כאילו הם שני מילים, שהכתוב בפנים הוא יחידה לעצמו והכתוב בחוץ עומד לעצמו. מה שאין כן אם הרוב בפנים ניכר לכל שהחיצון נגרר ונטפל לפנימי.

58. סברת תנא זה היא שאסור לתלות את השם משום שצריך לנהוג בו כבוד ובתלית מילה יש

57. ואם כתב תיבה בת שתי אותיות מחוץ לשיטה, הטור והשו"ע בסימן רע"ג מכשירים

השורות (59), (60).

איתמר: רב חננאל אמר רב: הלכה תולין את השם!

רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר: אין כותבין את השם לא על מקום הגר, ולא על מקום המחק, ואין תולין אותו בין השיטין, שאין זה כבודו. ואם אירע שטעה וכתב מילה אחרת במקום שם ה' ולאחריה כתב מלים נוספות כיצד עושה, כיון שאין לו שום אפשרות למחוק ולכתוב במקום המחק?

רבה בר בר חנה אמר רבי יצחק בר שמואל: הלכה מוחק, וכותב את השם על מקום המחק.

מסלק את היריעה כולה שיש בה את הטעות, וגונזה, משום שכתובים באותה יריעה שמות נוספים.

והוינן בה: ולימא מר רב חננאל אמר רב הלכה כמר כרבי יוסי שסובר תולין את השם.

ולימא מר רבה בר בר חנה אמר רבי יצחק הלכה כמר כרבי יצחק שסובר אף מוחק וכותב!?

קצת גנאי. [המאירי בקרית ספר].

עצמו יהיה כסדרן.

ויעוין ברע"א [יו"ד סימן רעו ס"י] שהביא כמה פוסקים שסוברים שהשם צריך להיות כתוב כסדרו גם בספר תורה, ובשו"ת אבנ"ז [יו"ד סימן שס"א] רצה השואל לפרש שמה שאין תולין מקצת מאותיות השם הוא משום שמה שתולה כתוב שלא כסדרן וכהסבר הר"ן הנ"ל. והאבנ"ז דחה דבריו ע"ש.

59. בפשטות סברתו של ר"ש שזורי שתלית כל השם אינה גנאי ותלית מקצת הוא גנאי. והגרע"א [בדו"ח ח"א עמ' פט] מבאר הטעם שלא לעשות פירוד בשם ח"ו.

תלה מקצת אותיות השם הטור פוסל, וכ"כ הרמב"ם בשו"ת פאה"ד מובא בבד"ה. והש"ך [סימן רע"ו סק"ז] הביא שיש מכשירין.

והנה מבואר שבספר תורה אפשר לתלות מילה בין השיטין לכו"ע [והמחלוקת רק בשם] ובירושלמי [מגילה יא:]: מבואר שאין תולין בתפילין ומזוזות, והראשונים פירשו החילוק בשלשה אופנים. הר"ן בשו"ת [סימן לט] מבאר שבתו"מ הכתב קטן ואי אפשר לכתוב בין השיטין. אמנם הביא מספר התרומה שפסול משום שלא כסדרן, ופירש הר"ן שהשלא כסדרן אינו בסדר מעשה הכתיבה, אלא כיון שהמילה כתובה בין השורות הרי סדר הקריאה הוא לקרוא הכתוב בין השורות קודם ואחר כך לקרוא את השורה שתחתיה, ונמצא שצורת הפרשה עצמה היא שלא כסדר. [וראה מש"כ בזה החת"ס או"ח סימן ח', והגר"ז בה' ספר תורה]. ובאופן שלישי יש לפרש שהשלא כסדרן הוא במעשה הכתיבה עצמו. וכמו שמשמע בטור סימן ל"ב שצריך סדר מעשה הכתיבה

60. בתוס' כתבו בשם ר"ת שאין לכתוב מקצת אותיות השם בין הדפים אלא רק בתוך השיטין. והגר"א [או"ח סימן ל"ב סעיף ל"ה] מפרש שהכתוב בין הדפין דינו כתליה ולכן אין תולין מקצת אותיות השם. והנה האחרונים כתבו שאם כתב מקצת אותיות השם בין הדפין פסול, וכתב המ"ב [ס"ק קנד] שכ"ז אם מקצת האותיות בין הדפין, אבל אם כתב כל המילה בין הדפין ה"ז כשר כמו שתליה של כל תיבת השם כשרה [ומדין בין הדפין גם כן כשר ראה הערה 56] אכן הגרע"א כתב שפסול תיבה שחוץ לעמוד

אמו מטהרתו ושוב אינו צריך שחיטה [והוא הנקרא "בן פקועה"]⁽⁶¹⁾.

רבי שמעון שזורי אומר: אפילו אם גדל אותו "בן פקועה" והרי הוא **בן חמש שנים**, והוא **חורש בשדה**, אינו טעון שחיטה משום ששחיטת אמו מטהרתו [ובגמרא שם מתבאר במה נחלקו חכמים ורבי שמעון שזורי].

ועל זה אמר רבין בר חיננא, בשמו של עולא, שפסק רבי חנינא שהלכה כרבי שמעון שזורי.

ודחינן: **הא איתמר עלה**, על דין זה במסכת חולין, **אמר זעירי אמר רבי חנינא: הלכה כרבי שמעון שזורי! ואם איתא ואם רבין בר חיננא התייחס לאותו דין של רבי שמעון בן שזורי, הוא, רבין בר חיננא, נמי לימא** יאמר את דבריו יחד עם זעירי, ומדוע לא הזכרו דבריו במסכת חולין שם?!

אלא אהא אמר רבין בר חיננא את דבריו: דתנן במסכת גיטין: **בראשונה היו אומרים:** היוצא בקולר ליהרג **ואמר כתבו גט לאשתי**, אף על פי שלא אמר "תנו" אותו לאשתי, **הרי אלו יכתבו** עבורו גט **ויתנו**. כיון שאמר כתבו מסתמא גלה בדעתו שלשם נתינה התכוון, שגם יתנו לה את הגט, כיון שיוצא הוא ליהרג אין רצונו שתיפול אשתו לפני יבם ורוצה הוא שתהיה מגורשת. **חזרו לומר אף המפרש בים, והיוצא בשיירא**, שאמרו כתבו גט לאשתי הרי אלו נותנים את הגט. **רבי שמעון שזורי אומר: אף המסוכן [חולה]**

ומשנינן: **משום** שישנם תנאים **דהפכי להו** את דברי רבי יוסי כדעת רבי יצחק, ואת דברי רבי יצחק כדעת רבי יוסי, ולכן היו צריכים לפסוק במפורש ולומר שתולין, או שמוחקין וכותבין. ולא יכלו להסתפק בהזכרת שמות התנאים שפסקו כמותם.

אמר רבין בר חיננא אמר עולא, אמר רבי חנינא: הלכה כרבי שמעון שזורי! ולא עוד, אלא כל מקום ששנה רבי שמעון שזורי הלכה כמותו!

והוינן בה: **אחיהא** על איזה דין אמר רבין בר חיננא שהלכה כרבי שמעון שזורי?

אילימא אהא על מה ששנינו: **רבי שמעון שזורי אומר כל השם כולו תולין, מקצתו אין תולין! והא איתמר עלה על נידון זה, אמר רב חננאל אמר רבי: הלכה תולין את השם! ורבה בר בר חנה אמר רב יצחק בר שמואל: הלכה מוחק וכותב!**

ואם איתא שרבין בר חיננא אמר בשם עולא שרבי חנינא פסק כרבי שמעון שזורי בדין תליית השם, אם כן הוא רבין בר חיננא נמי לימא דבריו בכלל דברי רב חננאל ורבה בר בר חנה, ומדוע נשנו דבריו לחוד?!

אלא אהא אמר רבין בר חיננא שפסק רבי חנינא שהלכה כרבי שזורי:

שנינו במסכת חולין [דף עד – ב:]: השוחט את הבהמה ומצא בה וולד בן תשעה חודשים כשהוא חי, חכמים אומרים שחיטת

61. בפשטות הכוונה שאינו צריך שחיטה כלל ואפילו אם סקלוהו או הרגוהו בכל מיתה מותר

הוא פסול חדש ופסול אפילו אם כל המילה בין העמודים.

לסמוך על עם הארץ כאשר התעברה תרומת המעשר בחולין משום הפסד החולין, והרי הוא נאמן עליהם אפילו ביום חול! (63)

ועל זה בא רבין בר חיננא לומר שהלכה כדברי רבי שמעון שזורר.

ודחינן: **והא איתמר עלה אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי שמעון שזורר במסוכן לענין גט, ובתרומת מעשר של דמאי:**

ואם איתא, שרבין בר חיננא דבר על מקרים אלו, הוא נמי לימא שם שהלכה כרבי שמעון שזורר, ומדוע הוא לא הוזכר שם? אלא ודאי שלא על זה אמר רבין בר חיננא את דבריו. אלא אהא אמר רבי חיננא את דבריו:

[קיימא לן לגבי חיוב מעשרות שבפירות נקבעת שנת המעשר לפי החנטה, ובידק לפי הלקיטה, ובקטניות נקבעת השנה לפי השרשה].

שאמר כתבו, נותנין לאשתו את הגט! **אי נמי, אהא מתניתין אמר רבין בר חיננא את דבריו:**

[קיימא לן שהלוקח פירות דמאי, דהיינו פירות של עם הארץ שאינו נאמן על המעשרות, חייב לעשר את הפירות, ואם שכח ולא עשר את הפירות, ונכנסה השבת, הרי הוא שואל את העם הארץ אם הפריש, ואוכל על פיו. שהקילו חכמים עליו משום עונג שבת הואיל ורב עמי הארץ מעשרים. ולמוצאי שבת לא יאכל עד שיעשר. ותנן במסכת דמאי, **תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה והתעברה עם הפירות שהפריש עליהן**(62), ואין בפירות שהפריש עליהן אלא תשעים ותשע חלקים כנגד התרומת מעשר, ונמצא הכל מדומע, שאין התרומה מתבטלת, ואוסרת היא את כל הפירות, ואין לפירות תקנה **רבי שמעון שזורר אומר: אף ביום חול שואל הקונה את המוכר אם עשר את הפירות, ואוכלו על פיו** אם אמר לו שהפירות מעושרין שהקילו

בלטה התרומה והחולין חוזרים לטיבלם. והחזו"א [דמאי ט"ו י'] חולק על זה וכמו שמשמע בפירוש הגר"א שסברת ר"ש שזורר רק מפני שבאותו הכרי אם לא נתיחס לתרומה כדבר קדוש ולא תאסור הרי זה כחוכא ואיטלולא].

63. שיטת רש"י שהלוקח הפריש תרו"מ ונתעברה בחולין וכאשר המוכר אומר שהיה מעושר אינו חושש משום דמוע. והרמב"ם [פי"ב ה"ד ממעשר] מפרש שהעם הארץ הפריש תרו"מ מפירותיו שהם דמאי וראינוה שנפלה בפנינו ואמר חזרתי והפרשתי אותה [פירוש שהוא מכיר את התרו"מ והעלה אותה] נאמן.

לאכלו. וכן מוכח בתוס' ב"ק מ"א א'. ולפי זה אין בו איסור אבר מן החי, וכן פסק הט"ז [י"ד סימן יג סק"ג]. אכן בשטמ"ק בב"ק שם הביא בשם רבנו ישעיה [בעל תוס' רי"ד], שבן פקועה טעון נחירה ודומה לעוף למ"ד אין שחיטה לעוף מן התורה והובאו דבריו באמרי בינה הלכות שחיטה סימן יג.

62. ומה שנקט שחזרה למקומה, מבואר בירושלמי על משנה זו שאם חזרה שלא למקומה מותרת ורק אם חזרה למקומה אסורה הואיל והיא עצמה התירה את הכרי. [וידועין דברי היעב"ץ [ח"ב סימן צח] והחת"ס [י"ד סימן שיט] שמבארים שתרומה שנפלה למקומה

שפסק כאן רבי חנינא כרבי שמעון שזורי.

ודחינן: **הא איתמר עלה** על הדין של פול המצרי, **אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי שמעון שזורי!**⁽⁶⁴⁾

ואם איתא, שרבין בר חנינא אמר את דבריו על דין זה, **הוא נמי לימא** את דבריו יחד עם רבי שמואל בר נחמני! אלא, ודאי שלא על זה אמר רבין בר חנינא את דבריו.

אלא אמר רב פפא: דבריו של רבין בר חנינא דפסק כרבי שמעון שזורי נאמרו ארבי שמעון שזורי בדין שידה.

שידה היא ארגז גדול המכיל למעלה מארבעים סאה, וקיימא לן שכלים גדולים של עץ המכילים ארבעים סאה [בלח, שהן כוריים ביבש] אינם נטמאים בטומאת כלים משום שאינם דומיא דשק, שאינם מיטלטלין מלא וריקם מחמת גודלם, ויצאו מתורת כלי. ונחלקו בית שמאי ובית הלל כיצד מודדים את אותם ארבעים סאה של השידה, מבפנים או מבחוץ, ואמר שם רבי שמעון שזורי שלדברי בית הלל מודדים אפילו את חלל האויר שבין רגלי השידה, אם אין בגובה הרגליים טפח.

רבי יוסי בן כיפר אומר משום רבי שמעון שזורי: פול המצרי [מין קטנית שאוכלים את הירק שבו ואת זרעונו. ויש שרגילין לזורעו לירק, ויש שזורעים אותו כדי לאכול את זרעונו. ולכן אם זרעו אותו לזרע הרי שנת המעשר נקבעת על פי ההשרשה שדינו כקטנית. ואם זרעו אותו לירק נקבעת שנת המעשר על פי הלקיטה שדינו כירק]. ואם אירע שזרעו לזרע, ומקצתו של שדה הפול השריש לפני ראש השנה, ומקצתו השריש לאחר ראש השנה, הרי אין תורמין מפרישין מזה שהשריש לפני ראש השנה על זה שהושרש לאחר ראש השנה, וכן להיפך. לפי שאין תורמין ומעשרין לא מן היבול החדש של השנה החדשה על היבול הישן של שנה שעברה, ולא מן הישן על החדש! כיצד יעשה? שטורח הוא להפריש על כל חלק בפני עצמו. צובר גורנו לתוכו בולל אותו יפה באמצע הגורן שיהא כולו כאחד, ועל ידי כך נמצא שתורם ומעשר מן הזרע החדש שבו שבתוך התרומה על הזרע החדש שבו, ומן הזרע הישן שבו על הזרע הישן שבו. שסומכים על מה שבלל, ונוקטים שעשר גם מן הישן וגם מן החדש באופן יחסי במידה שהוא צריך לעשר ולתרום.

ועל זה אמר רבין בר חנינא משמיה דעולא

זה קשה מהי הוכחת הגמרא כאן מכך שלא אמר רבין בר חנינא את דבריו עם דברי רב שמואל בר נחמני, הרי יש לחלק שרב שמואל בר נחמני פסק כר"ש שזורי ולא מטעמיה, אלא מחמת שהולכים אחר גמר פרי, ואילו רבין בר חנינא בשם רבי חנינא פסק לגמרי כר"ש שזורי. [כך הקשה בספר דרך אמונה פ"א ה"ח ממע"ש בביאור ההלכה].

64. בר"ה י"ג ב' מבואר שטעמו של ר"ש שזורי משום שיש בילה ותולים שמכל מה שנוטל יש מן החדש ומן הישן כחלקם היחסי שבתערוכת. ובדעת שמואל מבואר בגמרא שמה שפסק כר"ש שזורי אינו מטעם זה אלא משום שפוסק ששנת המעשר נקבעת לפי גמר הפרי ולא לפי השרשה. ופירשו רש"י ותוס' שם ששמואל לקח שיטה חדשה לעצמו לא כר"ש שזורי ולא כרבנן. ולפי

השידה נמוכות מטפח, הרי גם האויר **ביניהן נמדד ומצטרף** לשיעור יותר מארבעים סאה! עוד מבארת הגמרא היכן דיבר רבי שמעון שזורי על יין. **רב נחמן בר יצחק אמר איין:**

דתנן במסכת טהרות: רבי מאיר אומר: שמן הרי הוא כשאר המשקים המקבלים טומאה, ולפיכך, אם נטמא אפילו מדבר שהוא שני לטומאה הרי הוא בדרגת ראשון לטומאה, משום שגזרו חכמים על המשקין שיהיו "תחילה" לעולם! (65)

החכמים אומרים: אף הרבש נחשב למשקה, וגם בו גזרו חכמים שאפילו אם נטמא משני לטומאה הרי הוא "תחילה" לעולם.

רבי שמעון שזורי אומר: אף היין משקה הוא והרי דרגת טומאתו היא "תחילה" לעולם.

ותמהינן: **מכלל שהוסיף רבי שמעון שזורי על דברי תנא קמא שאף היין חשיב משקה משמע דתנא קמא עצמו סבר כי יין לא חשיב משקה. והדבר תמוה, האם יתכן מי שיסבור שייך אינו משקה?**

ומשנינן: **אימא רבי שמעון אומר: יין בלבד הינו משקה [ואפילו כשהוא קרוש!] ולמעט שמן ודבש שאינם משקין כשהן קרושין! ועל זה אמר רבין בר חנינא משמיה דעולא שפסק רבי חנינא בזה כרבי שמעון שזורי, שדוקא יין קרוש נעשה תחילה ולא שמן ודבש קרושין. [עיי' תוס' שמעמידים**

ורב נחמן בר יצחק אמר: דבריו של רבין בר חנינא נאמרו אדברי רבי שמעון שזורי בדין יין, וכמו שתבאר הגמרא בסמוך.

ותחילה מבארת הגמרא דין שידה.

א-א **רב פפא אמר אשידה: דתנן במסכת כלים:**

השידה, שהיא ארגז גדול, כיצד מודדים אותה אם היא מכילה יותר מארבעים סאה, ובכך היא יוצאת מתורת כלי ואינה נטמאת?

בית שמאי אומרים: נמדדת מבפנים, אם יש בחללה למעלה מארבעים סאה.

ובית הלל אומרים: נמדדת מבחוץ, שגם עובי הנסרים של כותליה מצטרפים לנפח חללה הפנימי לשיעור של יותר מארבעים סאה.

ומודים אלו ואלו שאין עובי הרגלים שעליהם ניצבת השידה, שעובי הרגלים הוא יותר מעובי הנסרים, וכן אין עובי הלבזבזין [המסגרת שסביב לפיה של השידה].

רבי יוסי אומר: מודים בית שמאי ובית הלל שעובי הרגלים ועובי הלבזבזין כן נמדד, אלא שהאויר שביניהן, בין הרגלים, אין נמדד!

רבי שמעון שזורי אומר: אם היו רגלים של שידה גבוהות מהריצפה טפח, שהוא מקום חשוב בפני עצמו, אין האויר ביניהן של הרגלים נמדד עמה, ואם לאו, שהיו רגלי

65. הטעם מבואר במסכת שבת י"ד ע"ב גזירה משום משקין שנגעו בשרץ שהם ראשון, ובאוכלים לא גזרו כן משום שמשקים עלולין

אכן מדברי הרמב"ם משמע ששמואל פירש דברי ר"ש שזורי שגם הוא עצמו סובר שהולכים אחר גמר פרי ולפי זה מיושבת הקושיא הנ"ל.